

Ministra, udzieloną po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

§ 7. 1. Praca wykonywana ponad normy czasu pracy, ustalone zgodnie z przepisami § 2 ust. 1 i 3, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

2. Za pracę w godzinach nadliczbowych — oprócz normalnego wynagrodzenia — przysługuje dodatek w wysokości:

- 1) 50% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania pracownika — za pracę w dwóch pierwszych godzinach nadliczbowych, przekraczających 10 godzin pracy na dobę (w sobotę bądź wyznaczony w zamian niej inny dzień — 8 godzin) i za godziny nadliczbowe przekraczające dwutygodniową normę czasu pracy (§ 2 ust. 3); łączna liczba godzin nadliczbowych, opłacanych z dodatkiem 50%, nie może przekraczać liczby godzin wynikających z pomnożenia przepracowanych dni przez 2, przy czym liczba tych godzin nie może być większa niż liczba dni roboczych w okresie rozliczeniowym pomnożona przez 2,
- 2) 100% tego wynagrodzenia — za pracę w dalszych godzinach nadliczbowych oraz w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy lub w niedzielę i święta.

3. Za pracę przekraczającą równocześnie dobową i dwutygodniową normę czasu pracy przysługuje tylko jeden dodatek.

4. Dodatek, o którym mowa w ust. 2, nie przysługuje za pracę w niedzielę w normalnym czasie pracy, jeżeli

pracownikowi udzielono innego dnia wolnego od pracy w tygodniu, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Dotyczy to również pracy w dzień świąteczny.

§ 8. Zależnie od warunków miejscowych — na wniosek wojewody (prezydenta miasta wyłączonego z województwa) — Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Terenowej może zastosować przepisy niniejszego rozporządzenia do motorniczych tramwajów, konduktorów oraz innych grup pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacji miejskiej, jeżeli praca tych pracowników jest bezpośrednio związana z ruchem publicznych środków transportu osobowego.

§ 9. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 3 maja 1955 r. w sprawie czasu pracy pracowników komunalnych przedsiębiorstw komunikacyjnych (Dz. U. Nr 20, poz. 127),
- 2) § 17 i 18 uchwały nr 60 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników transportu samochodowego, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej (Monitor Polski Nr 9, poz. 66).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

333

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1974 r.

w sprawie równoważnych norm czasu pracy w żegludze przybrzeżnej.

Na podstawie art. 141 § 4 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie ustala zakres, warunki i zasady stosowania przedłużonego czasu pracy oraz jego równoważenia (równoważne normy czasu pracy) na:

- 1) statkach żeglugi przybrzeżnej,
- 2) stanowiskach związanych z żeglugą statków wymienionych w pkt 1, jeżeli na tych stanowiskach są wymagane kwalifikacje marynarskie,
- 3) stanowiskach służb eksploatacyjnych związanych z obsługą statków w porcie oraz na stanowiskach pilotów (pilotaż portowy i trasowy).

2. W rozumieniu rozporządzenia statkami żeglugi przybrzeżnej są również statki eksploatowane w żegludze portowej i na wodach osłoniętych.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych na statkach i stanowiskach, o których mowa w § 1, może być przedłużony do 12 godzin na dobę, z tym że w okresie miesiąca (okres rozliczeniowy) czas ten nie może przekroczyć liczby godzin wynikającej z przemnożenia 8 godzin (w sobotę lub innym dniu o krótszym wymiarze czasu pracy — 6 godzin) przez liczbę dni roboczych.

2. Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Marynarzy i Portowców może ustalić czas pracy pracowników, których praca polega na częściowym pozostawianiu w pogotowiu do pracy, w większym wymiarze czasu na dobę niż określony w ust. 1 przy nie zmienionym miesięcznym okresie rozliczeniowym.

3. Praca przekraczająca normy czasu pracy, o których mowa w ust. 1 i 2, jest pracą w godzinach nadliczbowych.

§ 3. Miesięczną normę czasu pracy, o której mowa w § 2 ust. 1 i 2, zmniejsza się w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika o taką liczbę godzin, jaka wynika z przemnożenia 8 godzin (w sobotę lub innym dniu o krótszym wymiarze czasu pracy — 6 godzin) przez liczbę dni usprawiedliwionej nieobecności w pracy.

§ 4. 1. Zakłady pracy, w których praca odbywa się w systemie równoważnych norm czasu pracy, są obowiązane do opracowania i stosowania harmonogramów pracy, określających dla poszczególnych pracowników dni i godziny pracy oraz dni wolne od pracy.

2. Harmonogramy, o których mowa w ust. 1, powinny przewidywać w każdym tygodniu co najmniej 24 godziny wolne od pracy albo w każdym miesiącu kalendarzowym odpowiednią liczbę dni wolnych od pracy.

3. Do czasu pracy pracowników zatrudnionych w systemie równoważnych norm czasu pracy zalicza się godziny przepracowane w ramach harmonogramu pracy.

4. Godziny przepracowane poza harmonogramem pracy zalicza się do czasu pracy, jeżeli:

- 1) praca poza harmonogramem była wykonywana na skutek nieprzewidzianych i nie dających się uniknąć przeszkód (np. awarie, zakłócenia w żegludze), uznanych przez kierownika zakładu pracy, albo
- 2) zostały przepracowane na polecenie kierownika zakładu pracy.

§ 5. Pracownikom, zatrudnionym według harmonogramów, o których mowa w § 4, nie przysługuje dodatkowy dzień wolny od pracy w zamian za niedzielę, z tym że co najmniej raz na 3 tygodnie 24 kolejne godziny wolne od pracy powinny przypadać w niedzielę.

§ 6. Za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługują dodatki według następujących zasad:

- 1) za pierwsze dwie godziny nadliczbowe przekraczające dobowe normy czasu pracy, o których mowa w § 2 ust. 1 i 2, przysługuje pracownikom dodatek w wysokości 50% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania pracownika, chyba że przepis szczególny przewiduje dodatek w innej wysokości, a za dalsze godziny nadliczbowe oraz za godziny nadliczbowe

przypadające na noc lub w niedziele i święta przysługuje dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania pracownika,

- 2) za godziny nadliczbowe, przekraczające miesięczną normę czasu pracy, określoną w § 2 ust. 1, przysługuje dodatek w wysokości 50% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania pracownika, chyba że przepis szczególny przewiduje dodatek w innej wysokości,
- 3) łączna liczba godzin nadliczbowych opłacanych z dodatkiem 50% nie może przekraczać liczby godzin wynikającej z przemnożenia przepracowanych dni przez 2, przy czym liczba tych godzin nie może być większa niż liczba dni roboczych w okresie rozliczeniowym miesiąca kalendarzowego pomnożona przez 2,
- 4) za pracę w czasie przekraczającym równocześnie dobową i miesięczną normę czasu pracy przysługuje tylko jeden dodatek.

§ 7. Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej oraz Minister Komunikacji po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Marynarzy i Portowców mogą rozciągnąć przepisy niniejszego rozporządzenia na pracowników zatrudnionych w żegludze śródlądowej.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

334

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 18 grudnia 1974 r.

w sprawie obliczania wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy, odszkodowań, dodatków wyrównawczych oraz niektórych innych należności ze stosunku pracy.

Na podstawie art. 297 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilkroto w rozporządzeniu jest mowa o obliczaniu wynagrodzenia według zasad obowiązujących przy ustalaniu wynagrodzenia za urlop lub ekwiwalentu pieniężnego za urlop — należy stosować przepisy rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 listopada 1974 r. w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych (Dz. U. Nr 43, poz. 259) ze zmianami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Przy określaniu wynagrodzenia:

- 1) za okres, za który pracownik przywrócony do pracy zachowuje prawo do wynagrodzenia pomimo niewykonywania pracy,
 - 2) za okres pozostający do końca okresu wypowiedzenia, jeżeli został zastosowany okres wypowiedzenia krótszy od wymaganego,
 - 3) uzyskanego przez pracownika w innym zakładzie pracy, o której kwotę zmniejsza się wynagrodzenie określone w pkt 1 i 2,
- stosuje się zasady obowiązujące przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

§ 3. 1. Wynagrodzenie za okres wypowiedzenia lub za okres równy okresowi wypowiedzenia, przysługujące

pracownikowi odwołanemu ze stanowiska w wysokości należnej przed odwołaniem, oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

2. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, ustala się na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikowi do dnia odwołania ze stanowiska, bez uwzględniania zmian w zasadach wynagradzania lub w wysokości składników wynagrodzenia wprowadzonych od dnia odwołania z tego stanowiska.

§ 4. Przy określaniu wynagrodzenia za czas zwolnienia od pracy oraz za czas usprawiedliwionej nieobecności w pracy, gdy przepisy przewidują zachowanie prawa do wynagrodzenia, stosuje się zasady obowiązujące przy ustalaniu wynagrodzenia za urlop, z tym że składniki wynagrodzenia ustalane na podstawie przeciętnego wynagrodzenia oblicza się z okresu objętego wypłatą, podczas którego zaszła nieobecność w pracy.

§ 5. Przepisy § 4 stosuje się przy ustalaniu wynagrodzenia utraconego przez pracownika w związku z koniecznością przeprowadzenia okresowych i kontrolnych badań lekarskich w godzinach pracy.

§ 6. 1. Przy ustalaniu wynagrodzenia przysługującego pracownikowi tymczasowo aresztowanemu w wysokości połowy wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszere-